

delaktighet i Riksdagens utgång vi blottat, har, efter ett fåfångt försök att genom diverse dikter afleda allmänhetens uppmärksamhet från de viktiga frågorna, nödgats återtaga sina osanningar. För sina beteenden under Riksdagen har det icke hittat på någon ursäkt. Också inga för dess grundlagsförvridningar under detta år. Af dess tystnad kan man numera icke sluta annat, än att det vill fortgå i de gamla spåren, gyckla med det dödfödda representationsförslaget, skrika öfver systemet och skona ministären, för dess upphofs skull. D. A., som genom sin bestämda hållning mot nuvarande ministér afsvurit sig dess upphofsmän, åligger det nu endast för dess eget anseendes skull, att äfven frånsäga sig alla förbindelser med de framtidsliberala, om hvilkas liberalism nutiden intet vet. Detta sker enklast och klarast, om Allehanda i likhet med oss påyrkar skarpare åtgärder af en blifvande representation, än dem man 1840 vidtog, utan något afseende på hvad framtiden *möjligen* kan bringa. Skulle D. A. dertill åtminstone påminna om faran af inflytanden från Riddarhuset, så skulle det glädja oss att ära dess redaktions opartiskhet.

10

Visserligen skall D. A. genom den förklaring vi äska sätta sig i ett oberoende förhållande till Aftonbladet. Vi misskänne lika litet som Allehanda detta blads gagnelighet i *negativt* hänseende. Men vi tro äfven, att detta sätt att gagna äfven medför stor skada, och vi hafva bevisat, att dess positiva tillgöranden missledt folkets vänner och skadat dess sak. Vi tro oss veta, att Allehandaredaktionen delar vår öfvertygelse, åtminstone så vida, att Aftonbladet endast negativt gagnat samt derigenom äfven skadat. Till ärligheten och opartiskheten hörde då äfven, att D. A. utsade detta sitt omdöme jemte det om Aftonbladets »löslighet och obestämdhet» samt dess motvilja att »beriktiga oriktiga citationer.» Eller kan Allehanda-redaktionen förneka denna sin öfvertygelse? Ändamålet helgar icke medlen, och ett oredligt och lösligt skriftställereri kan derföre också icke gagna frihetens sak. Denna skall derföre aldrig förlora en hårsman på Aftonbladets sjunkande kredit, men väl vinna på hvarje redligt och modigt uttalande af sanningen.

20

30

10 SV. BIET NEKAR, ATT ÖFVERHETEN ÄR AF GUDI.

Freja n:o 53 8. VII 1842

40

Såsom det stundom roat oss att visa, är *Svenska Biet* icke just utmärkt för stort mått af vetande. Knäpper man nu dess piltar på fingrarna och ber dem läsa bättre, så stå de redlösa, icke vetande, hvadan de skola taga't. Så hände sig för någon tid sedan, att Biet uti en recension öfver »Rosen på Tistelön» fattades af en gruflig humanitet och fann det gudlöst att låta barnen lida för föräldrarnes fel. Vi näpste det för denna farliga villomening, lika stridande mot bibeln som erfarenheten, samt tillade, att äfven konsten alltid bör framställa det rättas seger, hvilken i det borgerliga lifvet är den borgerliga lagens. Härtill teg Biet, som sig borde.

50

Men nu utkommer i Finland en tidning »Helsingfors Morgonblad», som i sjelfva verket icke är så dum, och på hvars insigt Biet i de flesta fall hade fullt skäl att lita, om eljest detta Bi förstode att draga honung ur något blad i världen. Dock nu nyligen har samma Morgonblad förplumpat sig, då det uti en anmälan af nämde roman velat stadga, att

dikten kan låta brottet blifva ostraffadt till följe af en »gudomlig ordning», som vore öfver den »borgerliga.» Detta tyckte Sv. Biet vara lök på sin lax och sade genast: »Hör du der, hvad Morgonbladisten säger! Han måste väl veta, hur sig med saken förhåller.» Med Morgonbladet har sålunda Sv. Biet nekat, att öfverheten är af Gudi, likasom det förut hade förbjudit vår Herre att straffa fädernas missgerning på barnen. Man lär sig deraf, att det verkligen kan vara mot gudomlig ordning, att rånare och mördare straffas. Eljest har katechesen lärt, att den gudomliga nåden anginge det eviga straffet, icke det timliga, samt att denna nåd borde vinnas genom brottslingens inre, subjektiva försoning. Så fattade också vi saken vid bedömandet af Rosen på Tistelön. Skulle Morgonblad och Bi, lärare och lärjunge, med den gudomliga ordningen mena monarkens benådningsrätt, så återstår dem att betänka, hvarföre 25 §. i Svenska R.F. är mera gudomlig än 16 §., samt hvarföre i vissa länder en sådan gudomlig ordning totalt saknas. En högre ordning än den borgerliga kunna de finna i världshistorien; men äfven denna framgår icke bredvid, utan uti och genom den borgerliga ordningen.

Vi tillägga, att vi åter upptagit frågan af vänskap för Helsingfors Morgonblad; ty Sv. Biet är ohjelpigt, emedan dess redaktions skolunderbyggnad förefallit oss så skral. Morgonbladet kan taga för afgjort, att det sagt något galet, hvarje gång Sv. Biet citerar dess bedömanden. Vi hoppas derföre, att det så sällan som möjligt måtte utsätta sig för Biets citationer.

11 NYTT SÄTT ATT UPPDRAGA BIN.

Freja n:o 55 15. VII 1842

30

(Rekommenderas till uppläsning vid naturforskarnes sammanträde)

I. NATURALHISTORIA.

Biet är en insekt, hvars förnämsta art utgöres af *drönare*.

En drönares kännetecken är en onaturlig fetma, stort hat synnerligast till stearin och andra industriella produkter, allt till förmån för vaxet, hvilket drönaren med särdeles skicklighet förstår att forma till näsor, tillräckliga, om det också vore för en hel nation. Drönaren är försedd med vingar, som företrädesvis användas till flugsmällor. Han älskar det förnäma och lysande, så att han till och med på arbetsbiens bekostnad med god smak tillegnar sig hederskransen.

Efter drönaren är *arbetsbiet* märkligt. Det är mörkt till färgen, och endast hufvudet har en dragning i gult och rödt. Det är snarsticket, men surrar i det hela mera än det sticker. Arbetsbiet förstår att forma s. k. kryphål, der honingen, som oftast endast är vildhoning, samlas och ungarna, som merendels äro missfoster, framkläckas.

I Biens samhälle förekommer slutligen *visen*, som har ett otroligt litet hufvud, men en så mycket större stjert. Det lilla hufvudet bär en klufven mössa och vill derföre passera för särdeles klyftigt. Men stjerten har en så stor öfvervigt, att det är den som producerar allt hvad som hör till visens bestämmeelse, antingen det blir ägg eller ungar utaf. Produkten uppkommer af den rikedom på blomster, som *visen* icke blott förtär, utan äfven förstår att strö omkring sig.

50